

er fuldkommen rigtig. Udførelsen af Foranstaltningen er hos Amtmanden, men jeg tror ganske vist, at den høieste administrative Myndighed, Indenrigsministeriet, maa ifølge Sagens Natur have Bemyndigelse til at kunne paalægge Amtmanden at gennemføre Lovens Bestemmelser. Det ærede Medlem havde ønsket, at der ved denne Leilighed havde i Loven været indsat en Bestemmelse om Indførelsen af en Hundeskat. Det er et Spørgsmaal, der staar i saa nær Forbindelse med det foreliggende Emne, og det kunde for saa vidt ogsaa siges at henhøre til de Forholdsregler, man kunde tage for at forebygge Hundegalskab, at man sørgede for, at der ikke var en oversflødig Mængde Hunde, i Serdeleshed hereløse og løsgaaende Hunde, fra hvilke Emnet til Sygdom i Almindelighed udbredes, — dette Spørgsmaal, siger jeg, ligger saa nær, at det ikke har kunnet Andet end være Gjenstand for Ministeriets Opmærksomhed; men ganske vist maa jeg i denne Henseende være enig med den ærede Taler for Ribe (Kiær), som mener, at denne Del af Sagen nærmest vilde henhøre under Justitsministeren. Nu har jeg ikke nogen Tvivl om, at min ærede fraværende Kollega ikke vilde have Noget imod, hvis en saadan Bestemmelse blev optagen i Loven, og det er altsaa ikke væsentlig Hensynet dertil, der har gjort, at den ikke findes deri, men jeg fandt, at dette Emne ikke naturligt sluttede sig til det foreliggende, i alt Fald ikke med nogen Nødvendighed, og jeg har frygtet for — en Frygt, som ogsaa gjør mig betænkelig ved nu at indføre det i Loven — at det, saaledes som det ogsaa er udtalt fra anden Side, vilde besværliggøre Lovens Fremkomst. Jeg har ved at gjennemgaa de tidligere Forhandlinger om dette Emne, de mange Spørgsmaal, der have sluttet sig dertil, den hele Rending, som Diskussionen tog, faaet Frygt for, at Bestemmelser af den Natur vilde give den hele Sag Dimensioner, som vilde lægge Hindringer i Veien for en hurtig Behandling, og en hurtig Fremkomst af Loven vilde jeg ganske vist anse for heldig. Det er Grunden til, at jeg har udeladt dette Emne, og jeg skal ogsaa her udtale det Ønske, at det maa blive holdt borte fra denne Lov, hvilket jo ikke forhindrer, at det alligevel kan fremkomme. — Det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Kiær) havde afstillige Indvendinger imod Loven. Han mente for det Første, at det Udtryk i § 1 „indelukkede eller lænkede“ ikke er saa heldigt som det, der indeholdes i Loven af 29de December 1857 § 11 „bundne eller dræbes“, og mente, at der deri laa en Bømpelse i Bestemmelserne. Det ærede 2det Medlem for 5te Kredts (Oyenbøll) har allerede svaret derpaa, og jeg kan i den Henseende fuldkommen give det ærede Medlem for 5te Kredts Ret; det er med fuld Bevidsthed om, at der ikke deri laa nogen Bømpelse i Bestemmelsen i Loven af 1857, at Bestemmelsen, som den nu staar i § 1, er nedskreven. Med

Hensyn til Ordet „indelukkede“ er det, forekommer det mig, et stort Spørgsmaal, hvilket der er mest Betryggende, enten at en Hund er bunden, eller at den er indelukkaet; det beror ganske paa, hvorledes man gennemfører Forholdsreglen i de enkelte Tilfælde. En Hund kan naturligvis være bunden paa en fuldstændig forsvaerlig og betryggende Maade, men det Mødsatte kan ogsaa være Tilfældet. Naar jeg her har valgt Betegnelsen „indelukkede“, saa er det, foruden fordi jeg i sig selv anser det for at være tilstrækkeligt, endvidere fordi de muggældende Bestemmelser under den afvige Epizooti have været fortolkede paa den Maade baade her i Kjøbenhavn og omkring paa Landet, at Lovens Bud herved var fyldestgjort. Naar jeg har forandret Udtrykket „bundet“ til „lænket“, er det, fordi jeg har villet have den tidligere Tvivl om, hvorvidt det var tilladt at gaa omkring med en Hund i Baand eller Lænke. Foruden den større Sikkerhed, der jo er i, at en Hund er lænket ved en Kjaede, end i at den er bunden maaste i et meget svagt Baand, tror jeg ogsaa, at der deri efter den almindelige Talebrug ligger, at den skal være bunden til et bestemt Sted; denne Betydning har jo Ordet Lænkehund. Dette har i alt Fald været Meningen med det forandrede Udtryk, og jeg tror, at det maa anses for baade at være tilstrækkelig beskyttende, og at det heller ikke let kan misforstaaes. Det, man nu vil fordrø, er altsaa, at Hundene skal enten være forsvaerlig indelukkaet eller være lænket til et bestemt Sted. Nu siger den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kredts (Kiær), at det er mildere Bestemmelser end dem, der gjælde efter Loven af 29de December 1857. Men, naar der henses til den sidste Passus i § 1, der gaar ud paa, at med Hensyn til Optagning og Nedslagning af de i Modstrid med Forbudet løsgaaende Hunde skal der forholdes i Overensstemmelse med Lov af 29de December 1857 § 11, og denne Befaler, at disse Hunde skulle dræbes, saa kommer man jo her netop til den strengere Bestemmelse, som det ærede Medlem saandede i 1ste Stykke, og man kan altsaa ikke sige, at Lovforslagets Bestemmelser ere mildere, medens de paa den anden Side efter min Mening ere meget tydelige og bestemte, Noget, jeg haaber vil finde Paastjonnelse hos det ærede Medlem her ligeoverfor mig (C. A. Hansen), der jo netop ønskede tydelige og bestemte Udtryk. — Det ærede Medlem (Kiær) mente, at det til Understøttelse for Udvøelsen af Politimyndigheden var fornødent at tilføje en Bestemmelse om, at, naar det kunde bevises, at en Hund havde været løsgaaende, skulde den kunne afkræves Gieren for at nedslaaes. Det tror jeg dog vilde være en temmelig streng Bestemmelse, der lettelig kunde fremkalde Mangel paa den Sympathi, som Loven ganske vist trænger til, naar den skal udføres i sin Strengthed, hvad vi jo have sølt i denne Sommer. Det kan dog ske, uden at der kan